RETTENS DOM (Tredje Udvidede Afdeling)

26. september 2000 *

I sag T-80/97,

Starway SA, Luynes (Frankrig), ved advokaterne J.-F. Bellis og P. De Baere, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat L. Lorang, 3, rue de la Chapelle,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved R. Torrent, A. Tanca og S. Marquardt, Juridisk Tjeneste, som befuldmægtigede, bistået af barrister P. Bentley, og med valgt adresse i Luxembourg hos directeur général E. Uhlmann, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

* Processprog: fransk.

støttet af:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved N. Khan, Juridisk Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Juridisk Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

intervenient,

angående en påstand om annullation af artikel 2 i Rådets forordning (EF) nr. 71/97 af 10. januar 1997 om udvidelse af den endelige antidumpingtold på importen af cykler med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik, som indførtes ved Rådets forordning (EØF) nr. 2474/93, til også at omfatte visse dele til cykler fra Den Kinesiske Folkerepublik og om opkrævning af denne told på import registreret i henhold til forordning (EF) nr. 703/96 (EFT L 16, s. 55, berigtiget i EFT L 95, s. 30),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne V. Tiili, J. Azizi, M. Jaeger og P. Mengozzi,

justitssekretær: ekspeditionssekretær B. Pastor,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 12. oktober 1999,

afsagt følgende

Dom

Retlige og faktiske omstændigheder

1 I henhold til artikel 13, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1, herefter »grundforordningen«), kan antidumpingtold, der er indført i henhold til denne forordning, udvides til at gælde for indførsel fra tredjelande af samme vare eller dele deraf, når gældende foranstaltninger omgås. I henhold til samme artikels stk. 2 »[anses] en samleproces i Fællesskabet eller i et tredjeland [...] for at indebære en omgåelse af gældende foranstaltninger, hvis:

a) processen er påbegyndt eller udvidet væsentligt siden eller umiddelbart forud for indledningen af antidumpingundersøgelsen, og de pågældende dele hidrører fra det land, der er omfattet af foranstaltningerne, og

b) delene udgør mindst 60% af den samlede værdi af de dele, der indgår i den samlede vare, dog således at omgåelse under ingen omstændigheder anses for at finde sted, når værditilvæksten til de indførte dele i løbet af samle- og/eller færdiggørelsesprocessen overstiger 25% af fremstillingsomkostningerne, og

c) virkningerne af tolden undergraves i henseende til priserne på og/eller mængderne af samme vare hidrørende fra en samleproces, og der foreligger bevis for dumping i forhold til de tidligere fastslåede normalværdier for samme eller lignende varer«.

2 Artikel 13, stk. 4, er affattet således:

»Når en vare er ledsaget af et toldcertifikat, hvori det erklæres, at indførslen af varen ikke indebærer en omgåelse, skal den ikke registreres i henhold til artikel 14, stk. 5. Disse certifikater kan på skriftlig anmodning udstedes efter bemyndigelse meddelt af Kommissionen ved afgørelse, der træffes efter konsultationer i Det Rådgivende Udvalg, eller af Rådet ved afgørelsen om indførelse af foranstaltninger, og certifikaterne er gyldige i den periode og på de betingelser, der er anført deri.«

3 Ifølge grundforordningens artikel 13, stk. 5, »[udelukker] intet i denne artikel [...] den normale anvendelse af gældende toldbestemmelser«.

4 I samme forordnings artikel 14, stk. 3, hedder det: »Særlige bestemmelser, navnlig vedrørende den fælles definition af begrebet »varer med oprindelsesstatus«, som er indeholdt i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92, kan vedtages i henhold til nærværende forordning«.

5 I henhold til artikel 26, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1), »[kan det] i toldforskrifterne eller andre særlige fællesskabsforskrifter fastsættes, at der skal forelægges bevis for varernes oprindelse i form af et dokument«.

6 Sagsøgeren er et selskab, der fremstiller og sælger cykler, og som siden 1985 har haft hjemsted i Luynes, Frankrig. I 1992 blev selskabet overtaget af selskaber i China Bicycles Company-koncernen (herefter »CBC«), der har produktionsenheder i Den Kinesiske Folkerepublik. To CBC-selskaber etableret i Hongkong, nemlig Hongkong (Link) Bicycles Ltd og Regal International Development Co., Ltd, varetager faktureringen af de cykeldele, der købes af sagsøgeren.

7 Den 8. september 1993 vedtog Rådet forordning (EØF) nr. 2474/93 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen til Fællesskabet af cykler med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik og om endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold (EFT L 228, s. 1, herefter »den oprindelige forordning«).

8 Efter en klage fra European Bicycle Manufacturers Association (europæisk sammenslutning af cykelfabrikanter) vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 703/96 af 18. april 1996 om indledning af en undersøgelse vedrørende omgåelse af den ved den oprindelige forordning indførte antidumpingtold på importen af cykler med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik gennem samleprocesser i Det Europæiske Fællesskab (EFT L 98, s. 3, herefter »forordningen om indledning af undersøgelsen«). Denne forordning trådte i kraft den 20. april 1996. Den pågældende undersøgelse omfattede perioden fra den 1. april 1995 til den 31. marts 1996.

9 Ifølge artikel 1 i forordningen om indledning af undersøgelsen vedrørte denne undersøgelse, der blev indledt i henhold til artikel 13, stk. 3, i grundforord-

ningen, importen af cykeldele henhørende under KN-kode 8714 91 10 til 8714 99 90 med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik, som anvendes i cykelsamleprocesser i Fællesskabet.

10 I samme forordnings artikel 2 hedder det, at »toldmyndighederne pålægges [...] at tage de nødvendige skridt til at registrere indførsel af cykelstel, forgafler, fælge og nav henhørende under KN-kode 8714 91 10, 8714 91 30, 8714 92 10 og 8714 93 10 for at sikre, at der senere kan ske en opkrævning af antidumpingtold på disse varer fra datoen for en sådan registrering, hvis de bliver omfattet af antidumpingtolden på importen af cykler med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik«. Det hedder videre, at »importerede varer [ikke gøres] til genstand for registrering, hvis de ledsages af et toldcertifikat udstedt i overensstemmelse med artikel 13, stk. 4, i [grundforordningen]«.

11 Artikel 3 i forordningen om indledning af undersøgelsen indeholder følgende bestemmelse: »Interesserede parter skal, hvis deres bemærkninger skal tages i betragtning under undersøgelsen, give sig til kende, fremlægge deres synspunkter skriftligt, fremlægge oplysninger og anmode om at blive hørt af Kommissionen senest 37 dage fra datoen for underretningen af Den Kinesiske Folkerepubliks myndigheder om denne forordning. Den Kinesiske Folkerepubliks myndigheder anses for at være underrettet om denne forordning på tredjedagen efter offentliggørelsen af forordningen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* [...]« Da forordningen blev offentliggjort i EF-Tidende den 19. april 1996, udløb fristen den 29. maj 1996.

12 I ottende betragtning til denne forordning er det under overskriften »Spørgeskemaer« bestemt, at »for at indhente de oplysninger, som den anser for nødvendige for undersøgelsen, vil Kommissionen sende spørgeskemaer til de cykelsamlevirksomheder«, der er nævnt i anmodningen, og at der »efter behov [kan] indhentes oplysninger fra producenter i Fællesskabet«.

13 Efter indledningen af denne undersøgelse sendte Kommissionen et spørgeskema til nogle af de berørte selskaber, herunder sagsøgeren, som udfyldte og tilbagesendte spørgeskemaet.

14 Ved skrivelse af 8. juli 1996 meddelte Kommissionen sagsøgerens advokat, at den som led i ovennævnte undersøgelse ville gennemføre et kontrolbesøg på selskabets adresse i Luynes. I skrivelsen var opført en række dokumenter, som sagsøgeren blev anmodet om at stille til rådighed for Kommissionens ansatte under kontrolbesøget. Kommissionen anførte endvidere, at der under kontrolbesøget kunne blive stillet andre spørgsmål og anmodet om andre dokumenter.

15 Kontrolbesøget fandt sted den 10., 11. og 12. juli 1996.

16 Ved skrivelse af 4. september 1996 anmodede Kommissionen sagsøgeren om at uddybe visse oplysninger, der var nødvendige for undersøgelsen.

17 Den 30. oktober 1996 tilstillede Kommissionen sagsøgeren en oplysningsskrivelse (»disclosure document«), hvori den oplyste, at den havde til hensigt at foreslå en udvidelse af antidumpingtolden for cykler med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik til at omfatte import af visse cykeldele med samme oprindelse. Hvad angår bestemmelsen i grundforordningens artikel 13, stk. 2, litra b), hvorefter der er tale om omgåelse af en antidumpingtold, hvis de importerede dele udgør mindst 60% af den samlede værdi af de dele, der indgår i den samlede vare, indeholdt skrivelsen følgende passager:

»— For så vidt angår Starway og en anden samlevirksomhed, som havde den samme leverandør af cykeldele i Kina, er det godtgjort, at samtlige importerede dele var afsendt fra Kina. Undersøgelsen har også vist, at i de få tilfælde, hvor disse samlevirksomheder brugte dele, der ikke var

importeret fra Kina, ved samlingen af cyklerne, anvendte de dele af europæisk oprindelse. For nogle af de importerede dele fremlagde disse samlevirksomheder kinesiske oprindelsescertifikater (formular A) for toldmyndighederne for at opnå præferencebehandling af de af SPG omfattede varer, mens resten af delene blev angivet som værende af ikke-kinesisk oprindelse, hvorfor de blev pålagt den normale tredjelandstold.

Under undersøgelsen på stedet anmodede undersøgerne disse selskaber om at dokumentere de anvendte deles kinesiske, EF- eller anden oprindelse. Mens selskaberne var i stand til at godtgøre EF-oprindelsen af de dele, der var købt i Fællesskabet, kunne de ikke bevise, at alle de dele, der var afsendt fra Kina, havde en ikke-kinesisk oprindelse.

Kommissionens tjenestegrene har derfor konkluderet, at hvad angår Starway og en anden samlevirksomhed havde alle de importerede dele, der var afsendt fra Kina, kinesisk oprindelse, således at over 60% af den samlede værdi af de dele, der indgår i det samlede produkt, var kinesiske.

Denne konklusion bestyrkes af de bevisligheder, der er fundet vedrørende tre andre selskaber. Disse selskaber importerede komplette cykler bestående af dele, der var anmeldt som værende 100% kinesiske. To af selskaberne fremlagde endog ved importen A-formularer (som attesterede varernes kinesiske oprindelse) for alle de cykeldele, der skulle indgå i samleprocessen. Alt dette gør det rimeligt at drage den ikke-kinesiske oprindelse af de af Starway og den anden ovennævnte samlevirksomhed angivne dele i tvivl.«

18 Sagsøgeren svarede ved skrivelse af 7. november 1996. Heri bestrides det, at Kommissionens tjenestemænd under kontrolbesøget på stedet havde udbedt sig beviser for de importerede cykeldeles oprindelse. Sagsøgeren fremhævede endvidere, at det ikke fremgik af Kommissionens skrivelse af 8. juli 1996 (jf.

præmis 14 ovenfor), at Kommissionen søgte efter beviser for de importerede varers oprindelse. Endelig gjorde sagsøgeren gældende, at hvis det synspunkt, der blev forsvaret i oplysningsskrivelsen, var korrekt, burde Kommissionen i henhold til grundforordningens artikel 18, stk. 4, have underrettet sagsøgeren om, at visse beviser eller oplysninger ikke var blevet godtaget, samt oplyst om årsagerne hertil.

19 Under et møde med tjenestemænd fra Kommissionen den 8. november 1996 udleverede sagsøgerens repræsentanter til disse genparter af leverandørerklæringer.

20 Ved skrivelse af 12. november 1996 tog Kommissionens tjenestegrene stilling til sagsøgerens påstande vedrørende oplysningsskrivelsen. Selv om de var af den opfattelse, at de allerede havde udbedt sig specifikke oplysninger om de pågældende cykeldeles oprindelse, var de villige til at give sagsøgeren mulighed for at bevise de pågældende deles oprindelse under et nyt kontrolbesøg på stedet. De anmodede derfor sagsøgeren om senest kl. 17 den 25. november 1996 under dette nye kontrolbesøg at fremlægge dels oprindelsescertifikaterne for de importerede dele, dels fuldstændig dokumentation for transporten af delene fra oprindelseslandet til Den Kinesiske Folkerepublik, således at det blev muligt at spore delene, fra de blev købt, til de blev afsendt til Fællesskabet. I øvrigt bestred Kommissionens tjenestegrene beviskraften af de leverandørerklæringer, der blev udleveret til dem under mødet den 8. november 1996.

21 Ved skrivelse af 13. november 1996 afviste sagsøgeren påstandene i Kommissionens skrivelse af 12. november 1996 om, at det var umuligt at finde nogen forbindelse mellem leverandørerklæringerne og de importerede dele. Sagsøgeren hævdede endvidere, at selskabet under kontrolbesøget på stedet havde erklæret sig rede til at forklare, hvorledes denne forbindelse kunne skabes ved hjælp af listen over dele (»Bills of materials«) fra CBC, men at Kommissionens tjenestemænd udtrykkeligt havde nægtet at tage disse dokumenter i betragtning.

22 Ved skrivelse af 15. november 1996 bekræftede Kommissionen de oplysninger i sin skrivelse af 12. november 1996, der vedrørte det andet kontrolbesøg på stedet.

23 Ved skrivelse af 20. november 1996 spurgte sagsøgeren Kommissionen om formålet med dette andet kontrolbesøg og understregede, at en række af de af Kommissionen nævnte dokumenter kun fandtes på CBC's hovedkontor i Hongkong.

24 Ved skrivelse af 21. november 1996 præciserede Kommissionen, at det andet kontrolbesøg skulle give Kommissionen mulighed for at gennemgå den dokumentation, den havde udbedt sig ved sin skrivelse af 12. november 1996. Kommissionen anførte, at hvis denne dokumentation ikke forelå til gennemsyn på sagsøgerens hovedkontor, ville Kommissionen anse sagsøgeren for ikke at udvise samarbejdsvilje i grundforordningens artikel 18, stk. 1's forstand.

25 Som svar på det krav, Kommissionen stillede i sin skrivelse af 12. november 1996, afleverede sagsøgeren den 25. november 1996 kl. 16.45 tre kasser dokumenter med et samlet rumfang på ca. 1 m^3 hos Kommissionen. Ved skrivelse af samme dato forklarede sagsøgeren Kommissionens tjenestegrene, hvorfor selskabet ikke var i stand til at fremlægge oprindelsescertifikater, og udtalte sig om lovligheden af Kommissionens krav om sådanne certifikater i denne sag.

26 Det andet kontrolbesøg hos sagsøgeren fandt sted fra morgenen den 26. november 1996 til sidst på formiddagen den 27. november 1996.

27 Den 2. december 1996 sendte sagsøgeren Kommissionen en række dokumenter, der var blevet anmodet om under kontrolbesøget, men som på det pågældende tidspunkt ikke befandt sig på sagsøgerens hovedkontor.

28 Ved skrivelse af 19. december 1996 underrettede Kommissionen sagsøgeren om sine konklusioner vedrørende det andet kontrolbesøg på stedet og om Kommissionens beslutning om at fastholde den konklusion, der allerede var kommet til udtryk i oplysningsskrivelsen af 30. oktober 1996.

29 Den 10. januar 1997 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 71/97 om udvidelse af den endelige antidumpingtold på importen af cykler med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik, som indførtes ved den oprindelige forordning, til også at omfatte visse dele til cykler fra Den Kinesiske Folkerepublik, og om opkrævning af denne told på import registreret i henhold til forordningen om indledning af undersøgelsen (EFT L 16, s. 55, berigtiget i EFT L 95, s. 30 (o.a.: Berigtigelsen vedrører kun den spanske og den franske udgave), herefter »udvidelsesforordningen«). Forordningen trådte i kraft den 19. januar 1997.

30 I henhold til forordningens artikel 2, stk. 1 og 3, udvides den endelige antidumpingtold på importen af cykler med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik til at omfatte importen af væsentlige dele til cykler, som defineret i forordningens artikel 1, med oprindelse i dette land, og opkræves på disse importerede dele, der er registreret i henhold til artikel 2 i forordningen om indledning af undersøgelsen og artikel 14, stk. 5, i grundforordningen.

31 Ifølge udvidelsesforordningens artikel 2, stk. 2, »[anses] væsentlige dele, der afsendes fra Den Kinesiske Folkerepublik, [...] for at have oprindelse i dette land, medmindre det ved fremlæggelse af et oprindelsescertifikat udstedt i overensstemmelse med de i Fællesskabet gældende oprindelsesregler kan bevises, at de pågældende dele har oprindelse i et andet nærmere angivet land«.

32 I artikel 2, stk. 4, hedder det: »Gældende bestemmelser for told finder anvendelse, medmindre andet er fastsat.«

33 I udvidelsesforordningens artikel 3, stk. 1, er det bestemt, at Kommissionen ved forordning vedtager »de nødvendige foranstaltninger til at udstede bevilling til fritagelse for den i henhold til artikel 2 udvidede told for så vidt angår importen af væsentlige dele til cykler, hvis anvendelse ikke indebærer en omgåelse af den antidumpingtold, der indførtes ved [den oprindelige forordning]«.

34 Ifølge udvidelsesforordningens artikel 3, stk. 2, skal Kommissionens forordning navnlig omhandle: »Bevilling af fritagelse og kontrol med importen af væsentlige dele til cykler, som anvendes af selskaber, hvis samleproces ikke indebærer en omgåelse« samt »regler for, hvorledes sådanne fritagelser fungerer i overensstemmelse med de relevante toldbestemmelser«. I henhold til stk. 3 i samme artikel skal Kommissionens forordning også omhandle bl.a. »en undersøgelse af, om betingelserne for ikke-omgåelse er opfyldt, navnlig for så vidt angår anmodninger vedrørende [...] parter, for hvis samleprocesser der konstateredes omgåelse i undersøgelsesperioden« samt »de nødvendige proceduremæssige bestemmelser for sådanne undersøgelser«.

35 I udvidelsesforordningens artikel 3, stk. 4, bestemmes: »På grundlag af en undersøgelse i henhold til stk. 3 kan Kommissionen i begrundede tilfælde [...] beslutte, for så vidt angår den pågældende samleproces, at meddele bevilling til fritagelse for den udvidelse af foranstaltningerne, der er omhandlet i artikel 2.«

36 Udvidelsesforordningens artikel 3, stk. 5, har følgende ordlyd:

»Bevillinger til fritagelse, der meddeles i henhold til Kommissionens forordning, har tilbagevirkende kraft til datoen for indledningen af den foreliggende undersøgelse vedrørende omgåelse, forudsat at den pågældende part gav sig til kende i løbet af denne undersøgelse. I andre tilfælde har den tilbagevirkende kraft til datoen for anmodningen om bevilling.«

37 I femte betragtning til udvidelsesforordningen er sagsøgeren samt en konkurrent, selskabet Moore Large & Co. (herefter »Moore Large«), udtrykkeligt nævnt som selskaber, der har givet sig til kende inden for den frist, der er fastsat i forordningen om indledning af undersøgelsen, og har returneret et udfyldt spørgeskema til Kommissionen. Men, som det fremgår af ottende betragtning til udvidelsesforordningen, har ingen af disse to selskaber anmodet om certifikat for ikke-omgåelse.

38 Endvidere hedder det i tiende betragtning til udvidelsesforordningen, at det er blevet fastslået, at nogle af de samlevirksomheder, der er nævnt i femte betragtning, i undersøgelsesperioden havde bestilt næsten komplette cykler i adskilt stand fra producenter i Den Kinesiske Folkerepublik. Leverandørerne til disse samlevirksomheder sørgede for, at cykeldele, der var bestemt for den samme samlevirksomhed, blev spredt på forskellige containere, som blev afsendt på forskellige datoer og undertiden losset i forskellige havne. Ved at følge denne praksis undgik man, at den antidumpingtold, der var blevet indført ved den oprindelige forordning, blev lagt på de importerede dele.

39 Det fremgår af samme betragtning, at et selskab, der under retsforhandlingerne blev identificeret som Moore Large, havde benyttet sig af denne fremgangsmåde for ca. 75% af det samlede antal cykler, der samledes i undersøgelsesperioden. Selskabet ændrede imidlertid forsyningsmønstret og begyndte ved udgangen af perioden at samle disse cykler ved anvendelse af mere end 40% dele med oprindelse i andre lande end Den Kinesiske Folkerepublik, og det købte delene enten direkte fra producenter i disse lande eller fra disse producenters datterselskaber i Fællesskabet.

40 Af 14. og 15. betragtning til udvidelsesforordningen fremgår, at det under undersøgelsen blev fastslået, at for så vidt angår visse samlevirksomheder, der havde bestilt næsten komplette cykelsæt, var alle dele i disse sæt afsendt fra Den Kinesiske Folkerepublik. To af disse samlevirksomheder, der under retsforhandlingerne blev identificeret som sagsøgeren og Moore Large, gjorde gældende, at mere end 40% af de dele, der benyttedes ved samling af cykler på grundlag af disse sæt, havde oprindelse i andre lande. Selv om de to selskaber fik forlænget

fristen for fremskaffelse af autentisk dokumentation — såsom oprindelsescertifikater, fakturaer fra producenterne og transportdokumenter — var de imidlertid ikke i stand til at fremlægge tilstrækkelig dokumentation for Kommissionen til at bevise, at delene ikke var af kinesisk oprindelse. Kommissionen havde følgelig konkluderet, at »alle dele, der var afsendt fra [Den Kinesiske Folkerepublik], var af kinesisk oprindelse, hvis der ikke forelå bevis for det modsatte, og at mindst 60% af den samlede værdi af de dele, der [anvendtes] ved samling af cykler af disse dele, var af kinesisk oprindelse«.

41 Hvad endelig angår fritagelsen for den udvidede told fremgår det af 32. betragtning til udvidelsesforordningen, at »det blev [...] fundet«, at antidumpingtolden af de årsager, der er angivet i præmis 39 ovenfor, ikke burde udvides til at omfatte de af Moore Large importerede dele.

42 Den 20. januar 1997 vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 88/97 om bevilling til fritagelse af importen af visse dele til cykler med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik fra den ved udvidelsesforordningen fastsatte udvidelse af den antidumpingtold, der indførtes ved den oprindelige forordning (EFT L 17, s. 17, herefter »fritagelsesforordningen«).

43 Med hjemmel i udvidelsesforordningen, særlig artikel 3, fastlægger fritagelsesforordningen retningslinjerne for anvendelse af ordningen for fritagelse for den udvidede told. Endvidere er det i fritagelsesforordningens artikel 12 bestemt, at visse selskaber, der er anført i bilag II til denne forordning, fritages for den udvidede told med tilbagevirkende kraft til datoen for indledningen af undersøgelsen, dvs. den 20. april 1996. Blandt disse selskaber findes Moore Large, men ikke sagsøgeren.

44 Den 18. april 1997 indgav sagsøgeren anmodning om fritagelse for den udvidede told på grundlag af fritagelsesforordningen.

45 Den 28. januar 1998 vedtog Kommissionen beslutning 98/115/EF om fritagelse af importen af visse dele til cykler med oprindelse i Folkerepublikken Kina for den ved udvidelsesforordningen fastsatte udvidelse af den antidumpingtold, der var indført ved den oprindelige forordning (EFT L 31, s. 25, herefter »fritagelsesbeslutningen af 28. januar 1998«). Denne fritagelse gjaldt for en række samlevirksomheder, herunder sagsøgeren, og fik for sagsøgerens vedkommende virkning den 18. april 1997. I tredje betragtning til denne beslutning hedder det: »Det fremgår af de faktiske kendsgerninger, som Kommissionen endeligt konstaterede, at de pågældende ansøgeres samlevirksomhed ikke hører ind under anvendelsesområdet for artikel 13, stk. 2, i [grundforordningen]«, idet de betingelser, der er fastsat i denne bestemmelse under litra b), ikke længere var opfyldt.

Retsforhandlinger og parternes påstande

46 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 28. marts 1997 har sagsøgeren anlagt den foreliggende sag.

47 Ved kendelse af 17. september 1997 har formanden for Femte Udvidede Afdeling givet Kommissionen tilladelse til at intervenere til støtte for Rådets påstande.

48 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling. Som led i foranstaltningerne vedrørende sagens tilrettelæggelse har Retten stillet parterne en række skriftlige spørgsmål, som de har besvaret inden for den fastsatte frist.

49 Parterne fremsatte deres mundtlige indlæg og besvarede Rettens spørgsmål i retsmødet den 12. oktober 1999.

50 Sagsøgeren har i stævningen nedlagt følgende påstande:

— Udvidelsesforordningens artikel 2 annulleres i den udstrækning, artiklen finder anvendelse på sagsøgeren.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

51 Sagsøgeren har i retsmødet nærmere præciseret rækkevidden af den anlagte sag og anført, at selskabet alene bestrider lovligheden af udvidelsesforordningens artikel 2 i den udstrækning, hvori bestemmelsen finder anvendelse på selskabets import mellem den 20. april 1996, der var datoen for ikrafttrædelsen af forordningen om indledning af undersøgelsen, og den 18. april 1997, der var den dato, hvor fritagelsesbeslutningen af 28. januar 1998 fik virkning for sagsøgerens vedkommende.

52 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises, og den kendes grundløs.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

Parternes argumenter

53 Uden formelt at rejse afvisningsindsigelse har Rådet, støttet af Kommissionen, bestridt, at sagen kan antages til påkendelse, under påberåbelse af, at sagsøgeren ikke er individuelt berørt af udvidelsesforordningen.

54 Ifølge Rådet og Kommissionen har udvidelsesforordningen nemlig alene den virkning, at den oprindelige antidumpingtold udvides til at omfatte den import af cykeldele, der er foretaget af samtlige virksomheder bortset fra dem, der er blevet fritaget. Udvidelsesforordningen fastslår ikke, i hvilket omfang de enkelte undersøgte virksomheder har omgået ordningen. Denne forordning er således en retsakt med generel rækkevidde, der berører samtlige nuværende og potentielle importører af de pågældende varer, som ikke har opnået fritagelse som følge af en ansøgning om udstedelse af ikke-omgåelsescertifikater.

55 Endvidere er sagsøgeren ikke individuelt berørt af denne retsakt, hverken som følge af deltagelsen i undersøgelsen eller som følge af den omstændighed, at sagsøgeren udtrykkeligt er nævnt i udvidelsesforordningen som et selskab, der har været omfattet af undersøgelsen. Udvidelsesforordningen er nemlig vedtaget på grundlag af almindelige betragtninger, ikke som følge af sagsøgerens eller andre virksomheders særlige situation, således at de betragtninger til forordningen, hvori sagsøgerens særlige situation gennemgås, kan udelades, uden at det derfor er nødvendigt at ændre den dispositive del. Sagsøgeren har heller ikke fremsat argumenter, der giver mulighed for at konkludere, at sagsøgeren befandt sig i samme situation som sagsøgeren i den sag, der førte til Domstolens dom af 16. maj 1991, sag C-358/89, Extramet Industrie mod Rådet (Sml. I, s. 2501).

56 Hertil kommer ifølge Rådet og Kommissionen, at udvidelsesforordningen ikke endeligt afgør sagsøgerens sag. Ud over at udvide antidumpingtolden giver udvidelsesforordningen nemlig også mulighed for at opnå fritagelse med tilbagevirkende kraft til den 20. april 1996, hvor forordningen om indledning af undersøgelsen trådte i kraft, dog forudsat at ansøgeren giver sig til kende under undersøgelsen og godtgør, at hans samlevirksomhed efter denne dato ikke udgør en omgåelse af antidumpingtolden. Men i henhold til udvidelsesforordningens artikel 3 er denne fritagelsesbeføjelse blevet uddelegeret til Kommissionen, som for at forvalte ansøgningerne har vedtaget fritagelsesforordningen. Det er i kraft af sidstnævnte forordning og ikke, som hævdet af sagsøgeren, i kraft af udvidelsesforordningen, at Moore Large af Kommissionen er blevet fritaget med tilbagevirkende kraft til den 20. april 1996.

57 Sagsøgeren er således alene individuelt berørt af fritagelsesforordningen eller af enhver beslutning, Kommissionen måtte træffe vedrørende sagsøgeren efter en ansøgning om et ikke-omgåelsescertifikat, der er indgivet i henhold til grundforordningens artikel 13, stk. 4, eller efter en ansøgning om fritagelse for den udvidede told indgivet i henhold til fritagelsesforordningens artikel 3. Alene ved disse retsakter kan det nemlig endeligt afgøres, om sagsøgeren er omfattet af den udvidede told, der er indført ved udvidelsesforordningen, eller om sagsøgeren i lighed med Moore Large er fritaget for denne told. Da sagsøgeren først har indgivet ansøgning om fritagelse for den udvidede told den 18. april 1997, dvs. næsten tre måneder efter vedtagelsen af udvidelsesforordningen, kan udvidelsesforordningen under ingen omstændigheder anses for at tage stilling til denne ansøgning.

58 Sagsøgeren har bestridt disse argumenter og gjort gældende, at selskabet har deltaget i undersøgelsen, og at der i udvidelsesforordningen udtrykkeligt tages stilling til selskabets egen situation. Endvidere indeholder udvidelsesforordningen en beslutning, hvorved selskabets situation ændres, og denne beslutning er endelig, idet udvidelsesforordningen ikke giver Kommissionen mulighed for at træffe fritagelsesbeslutninger med tilbagevirkende kraft til en dato, der ligger før datoen for indgivelsen af ansøgningen. Men i praksis har selskabet ikke kunnet indgive en sådan ansøgning før vedtagelsen af fritagelsesforordningen. Endvidere

har Rådet ikke anset indgivelsen af en ansøgning om ikke-omgåelsescertifikat som optakt til en beslutning om at fritage de virksomheder, der ikke omgår bestemmelserne, idet Rådet har fritaget Moore Large for den udvidede told, selv om dette selskab ikke havde ansøgt om et sådant certifikat. Derfor har udvidelsesforordningen, der trådte i kraft tre dage før vedtagelsen af fritagelsesforordningen, endelige virkninger for sagsøgeren, som den berører umiddelbart og individuelt.

Rettens bemærkninger

59 Det må fastslås, at ifølge grundforordningens artikel 14, stk. 1, »[indføres] både midlertidig og endelig antidumpingtold [...] ved forordning«. Det samme gælder, når den ved denne bestemmelse indførte antidumpingtold i henhold til grundforordningens artikel 13, stk. 1 og 3, udvides til at gælde for indførsel fra tredjelande af samme vare eller dele deraf. Selv om disse foranstaltninger bedømt i forhold til EF-traktatens artikel 173, stk. 4 (efter ændring nu artikel 230, stk. 4, EF), efter deres art og rækkevidde er almengyldige, idet de finder anvendelse på de pågældende erhvervsdrivende i al almindelighed, kan det ikke udelukkes, at bestemmelserne herom umiddelbart og individuelt berører visse erhvervsdrivende (Domstolens dom af 21.2.1984, sag 239/82 og 275/82, Allied Corporation m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1005, præmis 11, og Rettens dom af 25.9.1997, sag T-170/94, Shanghai Bicycle mod Rådet, Sml. II, s. 1383, præmis 35).

60 Selv om Rådet, støttet af Kommissionen, kun udtrykkeligt bestrider, at sagsøgeren er individuelt berørt af udvidelsesforordningen, fremfører det ligeledes argumenter, der skal vise, at sagsøgeren heller ikke er umiddelbart berørt af nævnte forordning, for så vidt sagsøgerens retsstilling ikke umiddelbart berøres af forordningen.

Betingelsen om »at være umiddelbart berørt«

61 Det fremgår af fast retspraksis, at for at en sagsøger kan anses for at være umiddelbart berørt, skal den anfægtede fællesskabsforanstaltning umiddelbart have indvirkning på den pågældendes retsstilling, og foranstaltningen må ikke overlade et skøn til adressaterne, der skal gennemføre den, men gennemførelsen skal ske helt automatisk, udelukkende i medfør af fællesskabsretsreglerne og uden anvendelse af andre mellemkommende regler (jf. f.eks. Domstolens dom af 5.5.1998, sag C-404/96 P, Glencore Grain mod Kommissionen, Sml. I, s. 2435, præmis 41).

62 I den foreliggende sag fremgår det af udvidelsesforordningens artikel 2, stk. 1, at den antidumpingtold, der indførtes ved den oprindelige forordning, udvides til at omfatte importen af dele til cykler med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik, der er anført i udvidelsesforordningens artikel 1. I medfør af grundforordningens artikel 13, stk. 3, og udvidelsesforordningens artikel 2, stk. 3, opkræves den udvidede told af medlemsstaternes toldmyndigheder på importen af disse produkter fra ikrafttrædelsen af forordningen om indledning af undersøgelsen, dvs. den 20. april 1996, uden at myndighederne overlades noget skøn i denne forbindelse.

63 I den foreliggende sag er det ubestridt, at der er lagt udvidet told på den import af cykeldele som omhandlet i udvidelsesforordningen, som sagsøgeren gennemførte mellem den 20. april 1996, dato for ikrafttrædelsen af forordningen om indledning af undersøgelsen, og den 18. april 1997, den dato, hvor fritagelsesbeslutningen af 28. januar 1998 fik virkning.

64 Hvad angår sagsøgerens import efter den 18. april 1997 fremgår det endvidere af Rådets svar på Rettens skriftlige spørgsmål, at Kommissionen først meddelte sagsøgeren bevilling til fritagelse, efter at sagsøgeren havde ændret den måde, hvorpå selskabet skaffede sig cykeldele. I stedet for som hidtil at importere de pågældende produkter gennem et til CBC knyttet selskab i Hongkong og få dem

afsendt via Den Kinesiske Folkerepublik, begyndte sagsøgeren efter udvidelsesforordningens ikrafttrædelse at bestille cykeldelene direkte hos sine leverandører, som var etableret i andre asiatiske lande, at importere delene direkte og at betale disse leverandører direkte. Sagsøgeren blev således først fritaget for den udvidede told efter væsentlige ændringer i forsyningsmetoden.

65 Udvidelsesforordningen har således umiddelbart berørt sagsøgerens retsstilling.

66 I modsætning til, hvad Rådet og Kommissionen har hævdet, afkræftes denne konklusion ikke af, at udvidelsesforordningen med hjemmel i grundforordningens artikel 13, stk. 4, bestemmer, at import, der ikke udgør en omgåelse af den oprindelige told, ved en retsakt udstedt af Kommissionen kan fritages for den udvidede told.

67 Det fremgår ganske vist af udvidelsesforordningens artikel 3, stk. 5, at sagsøgeren, der har givet sig til kende i løbet af Kommissionens undersøgelse, principielt kan fritages for den udvidede told uden forinden at have indgivet ansøgning om udstedelse af et certifikat for ikke-omgåelse til de nationale toldmyndigheder. Det fremgår ligeledes af denne bestemmelse, at Kommissionen principielt kunne meddele en sådan bevilling til fritagelse med tilbagevirkende kraft til datoen for ikrafttrædelsen af forordningen om indledning af undersøgelsen, således at selv sagsøgerens import før ikrafttrædelsen af Kommissionens fritagelsesbeslutning ville være fritaget for den udvidede told.

68 Som det fremgår af 15. betragtning til udvidelsesforordningen (jf. præmis 40 ovenfor), hvis indhold der må tages hensyn til, når den nøjagtige betydning af forordningens dispositive del skal fastlægges (jf. f.eks. Rettens dom af 22.10.1997, forenede sager T-213/95 og T-18/96, SCK og FNK mod Kommissionen, Sml. II, s. 1739, præmis 104), har Rådet bekræftet Kommissionens

tjenestegrenes opfattelse af, at der ikke kan meddeles sagsøgeren bevilling til fritagelse. Kommissionens tjenestegrene havde nemlig efter at have undersøgt sagen fundet, at sagsøgeren ikke havde kunnet godtgøre, at selskabets import ikke var en omgåelse af den oprindelige told, idet de bevisligheder, sagsøgeren havde fremlagt for at godtgøre de pågældende produkters oprindelse, ikke var tilstrækkelige. I den foreliggende sag var Kommissionens mulighed for at meddele sagsøgeren en sådan fritagelse således rent teoretisk, eftersom der i betragtning af udvidelsesforordningen ikke bestod nogen tvivl om, at Kommissionen ikke ønskede at gøre dette (jf. i denne retning Domstolens dom af 17.1.1985, sag 11/82, Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 207, præmis 6-9, og dommen i sagen Glencore Grain mod Kommissionen, nævnt i præmis 61 ovenfor, præmis 42).

69 Det fremgår af det ovenfor anførte, at Retten må forkaste Rådets og Kommissionens argumenter, hvorefter udvidelsesforordningen ikke berørte sagsøgeren umiddelbart, for så vidt som forordningen, da der var mulighed for fritagelse for den udvidede told, ikke i sig selv påvirkede sagsøgerens retsstilling.

Betingelsen om »at være individuelt berørt«

70 Sagsøgeren er ligeledes individuelt berørt af udvidelsesforordningen. For det første er de cykeldele, sagsøgeren importerer, underkastet den udvidede told, der er indført ved udvidelsesforordningen, som har de samme retsvirkninger over for de virksomheder, der er underkastet denne told, som en forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold har over for virksomheder, der er underkastet en sådan endelig told. For det andet deltog virksomheden i den udstrækning, det var muligt for den, i den administrative procedure i henhold til artikel 3 i forordningen om indledning af undersøgelsen (besvarelse af Kommissionens spørgeskema, kontrolbesøg på stedet, udlevering af dokumenter, intensiv brevveksling bl.a. om oplysningsskrivelsen samt møder med tjenestemænd fra Kommissionen). I øvrigt henvises der i udvidelsesforordningen — særlig i 10.-24. betragtning, som sammenfatter resultaterne af Kommissionens undersø-

gelse — udtrykkeligt til sagsøgerens deltagelse, hvorfor sagsøgeren følgelig er blevet »identificeret« i forordningen (dommen i sagen Shanghai Bicycle mod Rådet, nævnt i præmis 59 ovenfor, præmis 39).

71 Det må således konkluderes, at den foreliggende sag kan antages til påkendelse.

Realiteten

72 Sagsøgeren har påberåbt sig to anbringender til støtte for sagen, nemlig et anbringende om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 13, stk. 2, og et om tilsidesættelse af begrundelsespligten. Det første anbringende vil blive behandlet først.

Almindelige bemærkninger om anbringendet

73 Ifølge sagsøgeren har Rådet tilsidesat grundforordningens artikel 13, stk. 2, for så vidt som Rådet i henhold til udvidelsesforordningens artikel 2, stk. 1, har udvidet den antidumpingtold, der indførtes ved den oprindelige forordning på importen af cykler med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik, til at omfatte sagsøgerens import af væsentlige dele til cykler med oprindelse i dette land, selv om betingelserne i nævnte bestemmelse i grundforordningen ikke var opfyldt. Ifølge sagsøgeren er det nemlig med urette, at Rådet, således som det fremgår af udvidelsesforordningens artikel 2, stk. 2, første afsnit (herefter den »anfægtede bestemmelse«), har fundet, at sagsøgeren ikke har bevist, at de cykeldele, der blev importeret i undersøgelsesperioden fra Den Kinesiske Folkerepublik, havde oprindelse i et andet land.

Fortolkningen af grundforordningens artikel 13, stk. 2, hvad angår formål og bevisbyrde

Parternes argumenter

74 Sagsøgeren har i stævningen gjort gældende, at betingelsen i grundforordningens artikel 13, stk. 2, litra a) og b), for, at en samleproces anses for at indebære en omgåelse af gældende foranstaltninger, alene er opfyldt, hvis dele, der udgør mindst 60% af den samlede værdi af de dele, der indgår i den samlede vare, har oprindelse i det pågældende land. I replikken har sagsøgeren til gengæld anført, at denne betingelse ikke er opfyldt, hvis det godtgøres, at disse dele har oprindelse i et andet land. Sagsøgeren har gjort gældende, at EF-institutionerne på intet tidspunkt har godtgjort, at værdien af de dele med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik, som sagsøgeren benytter til sin samleproces, udgør mindst 60% af den samlede værdi af de dele, der indgår i den samlede vare.

75 Rådet har, med støtte fra Kommissionen, anført, at det fremgår af ordlyden af grundforordningens artikel 13, stk. 2, at en samleproces anses for at indebære en omgåelse af gældende foranstaltninger, hvis dele, der udgør mindst 60% af den samlede værdi af de dele, som indgår i den samlede vare, hidrører fra det land, der er omfattet af foranstaltningerne. Principielt er EF-institutionerne således ikke forpligtet til at kontrollere, og endnu mindre til at bevise, at de dele, der hidrører fra det af foranstaltningerne omfattede land, også har oprindelse i dette land.

76 Ifølge Rådet kan sagsøgeren ikke med rette bestride lovligheden af den anfægtede bestemmelse, da det er ubestridt, at sagsøgerens import af cykeldele, der udgør mindst 60% af den samlede værdi af de dele, som indgår i den samlede vare, hidrørte fra Den Kinesiske Folkerepublik.

77 Rådet og Kommissionen har dog i denne forbindelse erkendt, at grundforordningens artikel 13, stk. 2, skal fortolkes således, at EF-institutionerne har ret til at finde, at en samleproces ikke indebærer en omgåelse, hvis det kan bevises, at de pågældende dele blot er forsendt i transit gennem det af foranstaltningerne omfattede land, og ikke på nogen måde er blevet forarbejdet i dette land. En sådan fortolkning vil nemlig være i overensstemmelse med det princip, der fremgår af grundforordningens artikel 1, stk. 3, hvorefter import fra et land, der er omfattet af antidumpingforanstaltninger, ikke kan gøres til genstand for sådanne foranstaltninger, hvis de pågældende produkter blot forsendes i transit gennem dette land. Rådet og Kommissionen har imidlertid gjort gældende, at de pågældende cykeldele i den foreliggende sag ikke blot var forsendt i transit gennem Den Kinesiske Folkerepublik, men var blevet sorteret og omgrupperet for derefter at blive afsendt til Frankrig.

Rettens bemærkninger

78 I henhold til grundforordningens artikel 13, stk. 1, kan antidumpingtold, der er indført i henhold til denne forordning, udvides til at gælde for indførsel fra tredjelande af samme vare eller dele deraf, når gældende foranstaltninger omgås. Ifølge artikel 13, stk. 2, anses en samleproces som den, sagsøgeren i den foreliggende sag udfører, for at indebære en omgåelse af gældende foranstaltninger, hvis betingelserne i litra a)-litra c) er opfyldt (jf. præmis 1 ovenfor).

79 Det fremgår især af grundforordningens artikel 13, stk. 2, litra a) og b), at en samleproces anses for at indebære en omgåelse, når dele, der udgør mindst 60% af den samlede værdi af de dele, som indgår i den samlede vare, »hidrører fra det land, der er omfattet af foranstaltningerne«.

80 En gennemgang af de forskellige sproglige versioner af denne bestemmelse viser, at ifølge den tyske og den italienske version anses en samleproces for at indebære

en omgåelse af gældende foranstaltninger, hvis de pågældende dele har oprindelse i det land, der er omfattet af foranstaltningerne (»die verwendeten Teile ihren Ursprung in dem Land haben, für das Massnahmen gelten«; »pezzi utilizzati sono originari del paese soggetto alla misura«). Ifølge den spanske (»procedan del pais«), danske (»fra det land«), græske (»προέρχονται από τη χώρα»), engelske (»are from the country«), franske (»proviennent du pays«), nederlandske (»afkomstig... uit het land«), portugisiske (»provenientes do países«), finske (»tulevat maasta«) og svenske (»från det land«) affattelse er det derimod tilstrækkeligt, at de pågældende dele hidrører fra dette land.

81 Det fremgår af Domstolens praksis, at nødvendigheden af en ensartet fortolkning af fællesskabsforordningerne udelukker, at en bestemmelses ordlyd betragtes isoleret, og kræver i tvivlstilfælde, at fortolkningen og anvendelsen sker i lyset af versionerne af de andre sprog. Når der er uoverensstemmelse mellem versionerne, skal den pågældende bestemmelse endvidere fortolkes på baggrund af den almindelige opbygning af og formålet med den ordning, som den er led i (Domstolens dom af 27.3.1990, sag C-372/88, Cricket St Thomas, Sml. I, s. 1345, præmis 19).

82 Retten skal her bemærke, at der ikke er nogen sproglig uoverensstemmelse hvad angår grundforordningens artikel 13, stk. 1, som giver mulighed for at udvide gældende foranstaltninger til at gælde for indførsel »fra« tredjelande af samme vare eller dele deraf. Grundforordningens artikel 13, stk. 2, udgør imidlertid en nærmere specificering af artikel 13, stk. 1. Ingen af bestemmelserne i grundforordningen giver mulighed for at antage, at fællesskabslovgiver hvad angår samleprocesser har ønsket at begrænse anvendelsen af artikel 13 til dele med oprindelse i det land, der er omfattet af foranstaltningerne, når fællesskabslovgiver klart har fastsat et bredere anvendelsesområde for de andre mulige omgåelsesformer. Tværtimod fremgår det af 20. betragtning til grundforordningen, at lovgiver ved at indføre artikel 13 har ønsket at »imødegå adfærd, hvis hovedformål er at omgå antidumpingforanstaltninger, herunder simple samleprocesser i Fællesskabet eller et tredjeland«.

83 I øvrigt må det fastslås, at grundforordningens artikel 13, stk. 2, når bestemmelsen fortolkes ensartet, afviger fra den tilsvarende bestemmelse i den antidumpingforordning, der var gældende før grundforordningens ikrafttrædelse, nemlig Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11. juli 1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 209, s. 1). Uden afvigelser mellem de forskellige sproglige versioner var det i det væsentlige bestemt i denne forordnings artikel 13, stk. 10, litra a), tredje led, at udvidelsen af en gældende antidumpingtold forudsatte, at værdien af de dele, der blev anvendt i samleprocessen, »og som har oprindelse i det land, hvorfra den vare, som er pålagt antidumpingtold, eksporteres«, oversteg værdien af alle de øvrige anvendte dele med mindst 50%. Det må antages, at lovgiver ved at vælge andre ord end dem, lovgiver selv har anvendt i sin tidligere forordning, bevidst har fraveget denne ordlyd for at ændre bestemmelsens betydning.

84 I henhold til grundforordningens artikel 13, stk. 2, skal EF-institutionerne således — ud over at opfylde bestemmelsens øvrige betingelser — godtgøre, at de dele, der udgør mindst 60% af den samlede værdi af de dele, som indgår i den samlede vare, hidrører fra det land, der er omfattet af foranstaltningerne. EF-institutionerne er derimod ikke forpligtet til at bevise, at de nævnte dele også har oprindelse i dette land.

85 Hvorom alting er, fremgår det af grundforordningen, særlig artikel 13 og 20. betragtning, at en forordning om udvidelse af en antidumpingtold har til formål at sikre foranstaltningens effektivitet og hindre, at foranstaltningen omgås bl.a. ved samleprocesser i Fællesskabet eller et tredjeland. En foranstaltning om udvidelse af en antidumpingtold har således blot accessorisk karakter i forhold til den oprindelige retsakt, hvorved denne told er indført. Det ville således være i strid med formålet med og den almindelige opbygning af ovennævnte artikel 13, hvis der lægges en antidumpingtold, som oprindelig blev indført for importen af et produkt med oprindelse i et bestemt land, på importen af dele af dette produkt hidrørende fra det land, der er omfattet af foranstaltningerne, når de pågældende virksomheder, som udfører de af Kommissionen undersøgte samleprocesser, godtgør, at disse dele, der udgør mindst 60% af den samlede værdi af de dele, som

indgår i den samlede vare, har oprindelse i et andet land. I en sådan situation kan samleprocesserne nemlig ikke anses for at indebære en omgåelse af den oprindeligt indførte antidumpingtold i grundforordningens artikel 13's forstand.

86 Denne konklusion støttes af, at fællesskabslovgiver i grundforordningens artikel 13, stk. 4, har givet mulighed for at fritage import for den udvidede told, hvis det godtgøres, at importen ikke indebærer en omgåelse.

87 I modsætning til, hvad Rådet og Kommissionen har hævdet, er der derimod ikke mulighed for at konkludere, at dette under alle omstændigheder alene kan godtgøres, hvis de importerede dele blot er blevet sendt i transit gennem det land, der er omfattet af foranstaltningerne. Rådets og Kommissionens argument om, at grundforordningens artikel 13, stk. 2, skal fortolkes i analogi med samme forordnings artikel 1, stk. 3, kan ikke tiltrædes. Dels indeholder sidstnævnte bestemmelse en definition af begrebet »eksportlandet«, et begreb, der end ikke stiltiende henvises til i artikel 13, stk. 2. Hertil kommer, at selv om de pågældende dele normalt, hvis der er tale om en simpel transitforsendelse gennem det land, der er omfattet af foranstaltningerne, har oprindelse i et andet land, er der principielt ikke belæg for at udelukke, at der også kan føres bevis for en sådan oprindelse i andre tilfælde.

88 Grundforordningens artikel 13, stk. 2, skal således fortolkes derhen, at en samleproces i Fællesskabet eller i et tredjeland anses for at indebære en omgåelse af gældende foranstaltninger, hvis — ud over opfyldelsen af de øvrige betingelser i denne bestemmelse — dele, der udgør mindst 60% af den samlede værdi af de dele, som indgår i den samlede vare, hidrører fra det land, der er omfattet af foranstaltningerne, medmindre den pågældende virksomhed over for EF-institutionerne godtgør, at disse dele har oprindelse i et andet land.

EF-institutionernes gennemgang af bevisligheder

Parternes argumenter

89 Sagsøgeren har gjort gældende, at EF-institutionerne med urette ikke har fundet det godtgjort, at sagsøgeren i sine samleprocesser har anvendt cykeldele med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik, som udgør under 60% af den samlede værdi af de dele, der indgår i de samlede cykler.

90 På den ene side har sagsøgeren bebrejdet EF-institutionerne, at de har krævet fremlæggelse af oprindelsescertifikater for importen i undersøgelsesperioden, dvs. før vedtagelsen ikke alene af udvidelsesforordningen, men også af forordningen om indledning af undersøgelsen.

91 På den anden side finder sagsøgeren, at uanset hvad der står i 15. betragtning til udvidelsesforordningen, har selskabet ved at fremlægge andre dokumenter godtgjort, at de pågældende cykeldele ikke havde oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik.

92 Sagsøgeren har for det første henvist til sine toldangivelser, der ikke er blevet bestridt af toldmyndighederne, og som besvarelsen af Kommissionens spørgeskema byggede på. Disse angivelser viser, at under 60%, nemlig 46,9%, af den samlede værdi af de dele, der indgår i den samlede vare, havde oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik.

93 Sagsøgeren har tilbagevist alle Rådets og Kommissionens påstande, der drager beviskraften af sagsøgerens angivelser i tvivl i den foreliggende sag. Intet giver nemlig anledning til at formode, at sagsøgerens angivelse af, at en række dele ikke havde kinesisk oprindelse, var urigtig. For det første var disse toldangivelser foretaget på et tidspunkt, der ikke var omfattet af undersøgelsen, nemlig et godt stykke tid før indledningen af undersøgelsen. I modsætning til, hvad EF-institutionerne har hævdet, var der ifølge sagsøgeren intet, der gjorde det muligt at forudse, at der senere ville blive indledt en procedure med henblik på at fastslå, at der var sket omgåelse af antidumpingforanstaltningerne. Sagsøgeren havde således ingen økonomisk interesse i at fremlægge urigtige toldangivelser. Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at EF-institutionernes argument ikke forklarer, hvorfor sagsøgeren oplyste, at 53,1% af den samlede værdi af de dele, der indgår i det samlede produkt, ikke havde kinesisk oprindelse, dvs. en andel, som langt overstiger det ifølge grundforordningens artikel 13, stk. 2, litra b), krævede minimum for at undgå foranstaltninger mod omgåelse, nemlig 40,1%. Det er i øvrigt ganske usandsynligt, at sagsøgeren frivilligt skulle have fremlagt urigtige toldangivelser med det ene formål at vildlede EF-institutionerne. Disse angivelser har nemlig medført, at sagsøgeren har mistet sin status som importør ifølge præferenceordningen, idet de lande, der er anført i angivelserne af delenes oprindelse, i modsætning til Den Kinesiske Folkerepublik ikke er omfattet af en ordning med toldpræferencer. Sagsøgeren har således mistet væsentlige og umiddelbare økonomiske fordele. Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen på intet tidspunkt under undersøgelsen har påberåbt sig nogen som helst konkret oplysning, der berettiger til at drage rigtigheden af den oprindelsesangivelse, som blev fremlagt ved importen, i tvivl.

94 For det andet har sagsøgeren fremhævet erklæringerne fra selskabets leverandører i andre asiatiske lande end Den Kinesiske Folkerepublik, som bekræfter sagsøgerens egne toldangivelser. Sagsøgeren har ikke bestridt, at erklæringerne fra leverandørerne er udarbejdet specielt med henblik på undersøgelsen. Men selv om det kunne være rimeligt at sidestille erklæringer afgivet af sagsøgerens producenter eller leverandører med sagsøgerens egne angivelser på grund af forbindelserne mellem disse producenter eller leverandører og sagsøgeren, er der ingen grund til kategorisk at afvise erklæringerne som værende uden beviskraft.

95 For det tredje finder sagsøgeren, at rigtigheden af sagsøgerens toldangivelser kan kontrolleres ved brug af den dokumentation, sagsøgeren på Kommissionens udtrykkelige anmodning afleverede til denne den 25. november 1996. Doku-

mentationen omfatter lister over dele (»Bills of materials«) med angivelse af de dele, der blev bestilt hos CBC's leverandører til hver enkelt model, sagsøgeren samler, fakturaer fra leverandørerne for de nævnte dele, der var sendt til CBC, samt pakkelister (»packing lists«) og konnossementer. Som sagsøgeren godtgjorde over for Kommissionens tjenestegrene ved det andet kontrolbesøg på stedet, knytter disse dokumenter en uomtvistelig forbindelse mellem afsendelsen af de pågældende cykeldele fra oprindelseslandet til CBC og deres videreforsendelse fra CBC til Frankrig. At CBC's leverandører som fremhævet af Kommissionen i forbindelse med undersøgelsen havde nummereret fakturaerne på en anden måde end CBC, er på ingen måde usædvanligt, idet hver virksomhed anvender sit eget nummereringssystem. Den anden uregelmæssighed, som var afdækket af Kommissionen, nemlig at det oprindelsesland, der var angivet af en CBC-leverandør, i visse tilfælde ikke var det samme som det, der var angivet på CBC's fakturaer, skyldes, at denne leverandør havde flyttet produktionen til et andet land end det, som var anført på hans fakturaer. I øvrigt havde denne uregelmæssighed ikke haft nogen betydning for beregningen af værdien af de dele, der ikke havde kinesisk oprindelse.

96 Rådet har med støtte fra Kommissionen gjort gældende, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at de pågældende cykeldele ikke havde oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik.

97 Ifølge Rådet og Kommissionen var Kommissionens tjenestegrene i modsætning til, hvad sagsøgeren har hævdet, i dette tilfælde berettiget til at kræve fremlæggelse af oprindelsescertifikater. Som svar på de skriftlige spørgsmål fra Retten har Rådet og Kommissionen nemlig i retsmødet udtalt, at da Kommissionens tjenestegrene under undersøgelsen havde fastslået, at de pågældende cykeldele ikke blot var forsendt i transit gennem Den Kinesiske Folkerepublik, men var blevet sorteret og omgrupperet dér før videreforsendelsen til Frankrig, er oprindelsescertifikatet det eneste pålidelige bevis.

98 Rådet og Kommissionen har hverken bestridt sagsøgerens påstand om, at der ikke findes nogen specifik bestemmelse, der påbyder fremlæggelse af et oprindelsescertifikat, eller påstanden om, at det er umuligt at skaffe sådanne certifikater med

tilbagevirkende kraft. De finder dog, at en fornuftig erhvervsdrivende i sagsøgerens situation allerede ved indførelsen af den oprindelige antidumpingtold — eller i hvert fald fra ikrafttrædelsen af grundforordningen om fastsættelse af bestemmelser til imødegåelse af risikoen for omgåelse — måtte have vidst, at der kunne blive brug for at godtgøre de importerede deles oprindelse. Derfor burde sagsøgeren, som importerede cykeldele gennem en med CBC forbunden virksomhed, der havde produktionsanlæg i det land, som var underkastet den oprindelige antidumpingtold, have skaffet sig dette eneste pålidelige bevis.

99 I øvrigt finder Rådet og Kommissionen under ingen omstændigheder, at de dokumenter, sagsøgeren fremlagde under undersøgelsen, gjorde det muligt at fastslå, at de pågældende cykeldele hidrørende fra Den Kinesiske Folkerepublik havde oprindelse i et andet land.

100 For det første finder Rådet og Kommissionen ikke, at man i forbindelse med en undersøgelse om omgåelse kan fastslå produkternes oprindelse ud fra importørens toldangivelser, især ikke når importøren er forbundet med eksportøren i det pågældende land. Rådet og Kommissionen har under henvisning til EF-toldkodeksens artikel 68 og 78 gjort gældende, at Kommissionens tjenestegrene havde ret til at kontrollere rigtigheden af disse angivelser og kræve, at anmelderen skulle fremlægge andre dokumenter til brug for kontrollen. Rådet og Kommissionen har ligeledes bestridt, at toldangivelserne fandt sted i den for sagen relevante periode, idet den oprindelige antidumpingundersøgelse blev indledt i 1991, dvs. før CBC-koncernens overtagelse af sagsøgeren i 1992. Det fremgår endvidere af sagsøgerens besvarelse af spørgeskemaet, at sagsøgerens cykelsamleaktiviteter blev forøget mellem 1992 og 1993. Derfor var mistanken om, at sagsøgerens import var en omgåelse af gældende foranstaltninger, begrundet, ligesom sagsøgeren burde have haft en rimelig formodning om, at selskabet ville blive afkrævet et pålideligt bevis for oprindelsen af delene til det produkt, der var genstand for undersøgelse, og som senere blev pålagt antidumpingtold.

101 Endvidere vil Rådet og Kommissionen kun tillægge leverandørerklæringerne ringe bevisværdi, da de blev afgivet med henblik på undersøgelsen af personer

med interesse i, at de pågældende cykeldele blev angivet som ikke værende af kinesisk oprindelse.

102 Hvad endelig angår den dokumentation, Kommissionens tjenestegrene fik forelagt den 25. november 1996, har Rådet og Kommissionen fremført en række argumenter, hvorefter de af sagsøgeren fremlagte bevisligheder i sig selv ikke var pålidelige. Sagsøgeren havde nemlig i stedet for oprindelsescertifikater for hver enkelt importeret cykeldel fra Den Kinesiske Folkerepublik fremlagt en række dokumenter, nemlig sine ordrer til leverandørerne i Hongkong (CBC), fakturaerne fra disse leverandører til sagsøgeren samt fakturaer fra CBC's leverandører til CBC-koncernen, transportdokumenterne vedrørende disse fakturaer samt dokumenter, som sagsøgeren havde sørget for udfærdigelsen af med henblik på den foreliggende sag for at angive den rute, produkterne havde fulgt. Rådet og Kommissionen har fremhævet, at denne måde at føre bevis på har bevirket, at sagsøgeren i replikken har givet seks siders forklaringer vedlagt bilag på i alt 82 sider for at godtgøre oprindelsen af en enkelt reservedel. De dokumenter, der blev udleveret til Kommissionen, fyldte i alt 1 m^3. Med sådanne beviser var det ikke muligt at foretage en effektiv kontrol inden for en rimelig tid. Rådet og Kommissionen har gjort gældende, at selv om det antages, at det ud fra kontrollen af en cykelmodel havde været muligt at fastslå, at dokumenterne fra CBC's leverandører vedrørte de samme dele som de dokumenter, CBC havde udleveret til sagsøgeren, var der ikke basis for at konkludere, at der også for de øvrige af sagsøgeren samlede modeller var en sådan forbindelse. I antidumpingsager gælder det princip nemlig, at de undersøgte virksomheder skal fremlægge de ønskede oplysninger på en måde, der muliggør en effektiv kontrol inden for en rimelig tid. Endvidere kan der kun påvises en forbindelse mellem fakturaerne og transportdokumenterne ved hjælp af lister over dele, som er rent interne CBC-dokumenter og derfor er mindre pålidelige end et oprindelsescertifikat udstedt af en myndighed i oprindelseslandet.

103 Endelig har EF-institutionerne gjort opmærksom på, at Kommissionens tjenestegrene under undersøgelsen afdækkede visse uregelmæssigheder. Således svarede numrene på de dele, der blev anvendt af CBC's leverandører, ikke til numrene på de dele, som CBC-koncernen havde leveret til sagsøgeren. Endvidere var det af CBC-leverandørerne angivne oprindelsesland i visse tilfælde ikke det land, der var anført på CBC's fakturaer. Selv om disse uregelmæssigheder kunne forklares ved

organisatoriske problemer hos de involverede virksomheder, var Kommissionens tjenestegrene således berettiget til at finde, at det ikke ud fra disse dokumenter kunne fastslås, at de cykeldele, der blev eksporteret til Fællesskabet fra Den Kinesiske Folkerepublik, af CBC var blevet importeret til dette land fra et tredjeland.

Rettens bemærkninger

104 Det fremgår af sagens akter, at Kommissionens tjenestegrene i henhold til grundforordningens artikel 13, stk. 2, som fortolket i præmis 88 ovenfor, under undersøgelsen opfordrede sagsøgeren til at godtgøre rigtigheden af de angivelser i spørgeskemaet, der byggede på sagsøgerens toldangivelser, hvorefter de pågældende cykeldele hidrørende fra Den Kinesiske Folkerepublik ikke havde oprindelse i dette land.

105 Som det fremgår af skrivelserne af 12. og 21. november 1996 (jf. præmis 20 og 24 ovenfor), anmodede Kommissionens tjenestegrene sagsøgeren om med henblik på et nyt kontrolbesøg på stedet og inden den 25. november 1996 for hver enkelt af de pågældende cykeldele at fremlægge oprindelsescertifikater samt fuldstændig dokumentation for delenes transport fra oprindelseslandet til Den Kinesiske Folkerepublik. Efter denne anmodning fremlagde sagsøgeren inden for den fastsatte frist for hver enkelt af de pågældende cykeldele den dokumentation, der er nævnt ovenfor i præmis 102. Derimod imødekom sagsøgeren ikke anmodningen om oprindelsescertifikater, men oplyste Kommissionens tjenestegrene om, at selskabet ikke rådede over sådanne certifikater. Sagsøgeren hævdede endvidere, at selskabet i henhold til den lovgivning, der var gældende på tidspunktet for den omtvistede import, ikke var forpligtet til at fremlægge sådanne certifikater. Endvidere gjorde sagsøgeren gældende, at anmodningen fra Kommissionens tjenestegrene var urimelig, idet sagsøgeren for at imødekomme anmodningen var nødt til meget hurtigt at skaffe oprindelsescertifikater med tilbagevirkende kraft for flere tusinde cykeldele, der var købt hos en lang række leverandører inden starten på undersøgelsen.

106 Efter kontrollen på stedet den 26. og 27. november 1996 konkluderede Kommissionens tjenestegrene, at sagsøgeren ikke havde fremlagt det ønskede bevis, idet de dels ikke havde fået udleveret nogen oprindelsescertifikater, dels havde afdækket en række uregelmæssigheder i den af sagsøgeren udleverede dokumentation, der gjorde det umuligt at fastslå rigtigheden af sagsøgerens toldangivelser. Bl.a. på grundlag af disse faktiske omstændigheder vedtog Rådet udvidelsesforordningen, jf. 15. betragtning til forordningen.

107 Det skal ud fra det ovenfor anførte for det første fastslås, at hvad angår importen af cykeldele i undersøgelsesperioden bestod der i Fællesskabets retsorden ingen retlig pligt for sagsøgeren til at skaffe oprindelsescertifikater med henblik på at bevise, at der var tale om ikke-præferentiel import, dvs. import med oprindelse i et land inden for Fællesskabets toldpræferencer.

108 Det fremgår ganske vist af grundforordningens artikel 13, stk. 5, og artikel 14, stk. 3, samt af artikel 26, stk. 1, i EF-toldkodeksen, at EF-institutionerne kan indføre særlige bestemmelser om, hvilke dokumenter importørerne skal være i stand til at fremlægge for at godtgøre de pågældende varers ikke-præferentielle oprindelse. Det er dog ubestridt af alle parter, at der inden ikrafttrædelsen af udvidelsesforordningen ikke var blevet vedtaget sådanne særlige bestemmelser.

109 Sagsøgeren har endvidere uden at blive modsagt af Rådet og Kommissionen anført, at da der ikke er fastsat nogen retlig pligt i det land, hvortil de pågældende varer bliver importeret, er udstedelsen af oprindelsescertifikater for at godtgøre varernes ikke-præferentielle oprindelse ikke en del af sædvanlig international handelssædvane.

110 Endelig har Rådet og Kommissionen ikke ret, når de hævder, at en fornuftig erhvervsdrivende allerede før indledningen af undersøgelsen burde have skaffet oprindelsescertifikater for i givet fald at kunne godtgøre de pågældende varers ikke-præferentielle oprindelse. For det første kan en sådan forpligtelse til at udvise omhu ikke udledes af den oprindelige forordning. Denne indfører blot en antidumpingtold på importen af cykler med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik og indeholder ingen angivelse af regler, der skal overholdes ved importen af dele af dette produkt til Fællesskabet, og end ikke en angivelse af, at EF-institutionerne især ville overvåge, at forordningen ikke blev omgået ved import af dele af dette produkt. For det andet kan en sådan forpligtelse ej heller udledes af vedtagelsen af grundforordningen, med den begrundelse, at denne indeholder almindelige bestemmelser om udvidelse af antidumpingtolden i tilfælde af omgåelse af en gældende foranstaltning. Ikke alene begrænser grundforordningen sig nemlig til at indføre en generel ordning for beskyttelse mod dumpingimport, den indeholder heller ikke nogen specifik bestemmelse vedrørende de krav til bevisligheder, der skal overholdes ved import. Det må i øvrigt fastslås, at grundforordningen i denne henseende ikke afviger fra den tidligere gældende forordning nr. 2423/88.

111 Når dette er sagt, skal det dog tillige bemærkes, at der, selv om der ikke nogen retlig pligt til at fremlægge oprindelsescertifikater, ikke er noget, der principielt forbyder EF-institutionerne at anmode importørerne om af administrative hensyn at fremlægge sådanne dokumenter for at bevise rigtigheden af oplysningerne i deres toldangivelser med henblik på at sikre opnåelse af målet i grundforordningens artikel 13, nemlig at hindre omgåelse.

112 EF-institutionerne kan dog ikke uden at tilsidesætte grundforordningens artikel 13, stk. 2, som fortolket i præmis 88 ovenfor, kræve, at der som bevis alene kan fremlægges oprindelsescertifikater, når de véd eller bør vide, at en række berørte erhvervsdrivende uden egen skyld er afskåret fra at skaffe sådanne certifikater. Under disse særlige omstændigheder vil et sådant krav være i strid med retssikkerhedsprincippet og retten til kontradiktion, for så vidt dette krav gør det umuligt i en tvist, der kan medføre bøder, at bevise, at der ikke er grund til

at idømme sådanne bøder. Under disse særlige omstændigheder vil afvisningen af andre bevisligheder nemlig være ensbetydende med, at forsvaret nægtes ret til at fremlægge dokumenter, der kan rense sagsøgte (ultra posse nemo tenetur (ingen er forpligtet til det umulige)).

113 Retten skal endvidere bemærke, at kravet om et sådant bevis under disse omstændigheder står i misforhold til formålet, dvs. at hindre omgåelse af den oprindelige told. Et beviskrav, der er umuligt at opfylde, kan nemlig medføre, at den udvidede told ikke blot bliver pålagt dele, hvis import udgør en omgåelse af denne foranstaltning i grundforordningens artikel 13's forstand. Et sådant krav ville således også være i strid med proportionalitetsprincippet.

114 I den foreliggende sag fremgår det af de faktiske omstændigheder, der er sammenfattet i præmis 104, 105 og 106 ovenfor, at sagsøgeren meddelte EF-institutionerne, at selskabet ikke rådede over oprindelsescertifikater for de pågældende cykeldele, og at det var fysisk umuligt inden for den af Kommissionens tjenestegrene fastsatte frist efterfølgende at skaffe sådanne certifikater for import, der havde fundet sted i undersøgelsesperioden. Hertil kommer i øvrigt, at det under retsforhandlingerne har vist sig, at det endda har været absolut umuligt for sagsøgeren at fremlægge de ønskede oprindelsescertifikater. Som bilag til replikken har sagsøgeren nemlig fremlagt attester fra handelskamrene i to asiatiske lande, der hævdes at være oprindelseslandene for de pågældende cykeldele, af hvilke attester det fremgår, at der ikke udstedes oprindelsescertifikater mere end tre måneder efter afsendelsen af de pågældende produkter. Dette forhold er ikke blevet bestridt hverken af Rådet eller af Kommissionen.

115 Under de særlige omstændigheder i denne sag kunne Kommissionens tjenestegrene ikke med rimelighed kræve fremlæggelse af oprindelsescertifikater, men var

derimod forpligtet til ikke på en summarisk måde, men omhyggeligt og upartisk, at gennemgå de dokumenter, sagsøgeren havde udleveret til dem under undersøgelsen for at godtgøre rigtigheden af oplysningerne i sagsøgerens toldangivelser, hvorefter de cykeldele, sagsøgeren havde importeret til Fællesskabet, havde oprindelse i andre lande end Den Kinesiske Folkerepublik.

116 Det skal derfor undersøges, om EF-institutionerne efter en omhyggelig og upartisk gennemgang afviste sagsøgerens dokumenter som utilstrækkelige beviser.

117 Hvad dette angår har EF-institutionerne for det første fremført argumenter, der i det væsentlige går ud på, at disse bevisligheder i betragtning af dokumentationens omfang og komplicerede karakter som sådanne er uacceptable, idet de ikke tillader en effektiv kontrol inden for en rimelig frist. Vel er antidumpingprocedurerne kendetegnet ved korte frister og følgelig ved store krav til administrativ effektivitet, men det skal bemærkes, at det i den foreliggende sag var umuligt for sagsøgeren at skaffe alternative og lettere verificerbare beviser. I øvrigt skal Retten påpege, at det, som det fremgår af Kommissionens skrivelser af 12. og 21. november 1996 (jf. præmis 20 og 24 ovenfor), er efter en udtrykkelig opfordring fra Kommissionens tjenestegrene, at sagsøgeren har udleveret denne omfangsrige dokumentation til disse for at godtgøre rigtigheden af sine toldangivelser. Under de særlige omstændigheder, der gør sig gældende i den foreliggende sag, har EF-institutionerne således med urette forkastet disse bevisligheder på grund af deres omfang og komplicerede karakter.

118 Det er korrekt, at Kommissionens tjenestegrene i deres skrivelse af 19. december 1996, hvori resultaterne af det andet kontrolbesøg på stedet er sammenfattet, har gjort opmærksom på to uregelmæssigheder i forbindelse med disse dokumenter.

Det fremgår af skrivelsen, dels at numrene på de af CBC's leverandører leverede dele ikke svarer til numrene på de dele, der indgår i CBC's leverancer til sagsøgeren, dels at det oprindelsesland, som er angivet af disse leverandører, i visse tilfælde ikke er det land, der er anført på CBC's fakturaer. Det fremgår dog af sagens akter, at sagsøgeren under det andet kontrolbesøg på stedet redegjorde for begge uregelmæssigheder. Som svar på et spørgsmål fra Retten om disse uregelmæssigheder samt om de dokumenter, sagsøgeren ifølge EF-institutionerne burde have fremlagt, har Rådet anført, at det fandt det »særdeles vanskeligt« at føre bevis for de pågældende cykeldeles oprindelse uden oprindelsescertifikater. I retsmødet har Rådet tilføjet, at oprindelsescertifikater under de foreliggende omstændigheder, dvs. når cykeldelene ikke blot var forsendt i transit gennem Den Kinesiske Folkerepublik, var det eneste pålidelige bevis, og at de af sagsøgeren fremlagte dokumenter, selv om Kommissionens tjenestegrene ikke havde afdækket de nævnte uregelmæssigheder, ikke havde kunnet accepteres som tilstrækkelige beviser.

119 Det er således tilstrækkeligt retligt dokumenteret, at EF-institutionerne ikke har gennemgået de udleverede dokumenter omhyggeligt og upartisk. I en særlig situation som den, der er tale om i den foreliggende sag, kunne EF-institutionerne ikke med rimelighed forkaste disse dokumenter som værende uden beviskraft og kræve fremlæggelse af et bevis, som det var umuligt for sagsøgeren at skaffe.

120 Rådet har således med urette fundet, at det ikke er bevist af sagsøgeren, at de cykeldele, denne havde importeret fra Den Kinesiske Folkerepublik, og som udgjorde mindst 60% af den samlede værdi af delene i de samlede cykler, havde oprindelse i et andet land end Den Kinesiske Folkerepublik. Rådet har hermed tilsidesat grundforordningens artikel 13, stk. 2, ved at udvide den antidumping-told, der er indført ved den oprindelige forordning, til at gælde sagsøgerens import af cykeldele.

Konklusion

121 Uden at det er fornødent at undersøge, om det andet anbringende i sagen er berettiget, skal udvidelsesforordningens artikel 2 derfor annulleres for så vidt angår sagsøgeren.

122 I henhold til udvidelsesforordningens artikel 2, stk. 3, skal den udvidede told opkræves på importen af de pågældende cykeldele, som i henhold til artikel 2 i forordningen om indledning af undersøgelsen er blevet registreret af toldmyndighederne, på tidspunktet for sidstnævnte forordnings ikrafttrædelse, nemlig den 20. april 1996. Følgelig skal udvidelsesforordningens artikel 2 i betragtning af sagsøgerens påstande (jf. præmis 51 ovenfor) annulleres for så vidt angår sagsøgerens import af væsentlige dele til cykler i tidsrummet mellem den 20. april 1996 og den 18. april 1997, på hvilken dato fritagelsesbeslutningen af 28. januar 1998 fik virkning.

Sagens omkostninger

123 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Rådet har tabt sagen, skal det i overensstemmelse med sagsøgerens påstand herom dømmes til at bære sine egne omkostninger og derudover at betale sagsøgerens omkostninger.

124 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, skal Kommissionen bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tredje Udvidede Afdeling)

1) **Artikel 2 i Rådets forordning (EF) nr. 71/97 af 10. januar 1997 om udvidelse af den endelige antidumpingtold på importen af cykler med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik, som indførtes ved Rådets forordning (EØF) nr. 2474/93, til også at omfatte visse dele til cykler fra Den Kinesiske Folkerepublik og om opkrævning af denne told på import registreret i henhold til forordning (EF) nr. 703/96 annulleres for så vidt angår sagsøgerens import af væsentlige dele til cykler i tidsrummet mellem den 20. april 1996 og den 18. april 1997.**

2) **Rådet for Den Europæiske Union bærer sine egne omkostninger og betaler sagsøgerens omkostninger.**

3) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer sine egne omkostninger.**

Lenaerts Tiili Azizi

Jaeger Mengozzi

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 26. september 2000.

H. Jung

Justitssekretær

K. Lenaerts

Afdelingsformand